

in de weg dat de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat ditzelfde product wegens het farmacologische, immunologische of metabolische effect ervan indelen als geneesmiddel in de zin van artikel 1, punt 2, sub b, van richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1901/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006.

- 2) De bevoegde autoriteiten van een lidstaat moeten, teneinde een product dat in een andere lidstaat krachtens richtlijn 93/42, zoals gewijzigd bij richtlijn 2007/47, reeds is ingedeeld als medisch hulpmiddel met EG-markering, krachtens richtlijn 2001/83, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1901/2006, in te delen als geneesmiddel, de procedure van artikel 18 van richtlijn 93/42, zoals gewijzigd bij richtlijn 2007/47, en, in voorkomend geval, deze van artikel 8 van die richtlijn 93/42 toepassen alvorens zij de indelingsprocedure van richtlijn 2001/83, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1901/2006, toepassen.
- 3) Binnen eenzelfde lidstaat kan een product dat weliswaar niet identiek is aan een ander, als geneesmiddel ingedeeld product, maar daarmee toch eenzelfde bestanddeel gemeen heeft en hetzelfde werkingsmechanisme heeft, in beginsel niet krachtens richtlijn 93/42, zoals gewijzigd bij richtlijn 2007/47, in de handel worden gebracht als medisch hulpmiddel, tenzij een ander uit het oogpunt van artikel 1, lid 2, sub a, van die richtlijn 93/42 relevant kenmerk dat eigen is aan een dergelijk product vereist dat dit product als medisch hulpmiddel wordt aangemerkt en in de handel wordt gebracht, wat door de verwijzende rechter dient te worden beoordeeld.

(¹) PB C 133 van 5.5.2012.

**Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 3 oktober 2013
(verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door
het Supreme Court — Ierland) — Donal Brady/
Environmental Protection Agency**

(Zaak C-113/12) (¹)

(Milieu — Richtlijn 75/442/EEG — Drijfmest geproduceerd en opgeslagen in varkenshouderij in afwachting van overdracht ervan aan landbouwers voor gebruik als meststof op hun grond — Kwalificatie als „afvalstof” of als „bijproduct” — Voorwaarden — Bewijslast — Richtlijn 91/676/EEG — Niet-omzetting — Persoonlijke aansprakelijkheid van producent voor naleving door deze landbouwers van Unierecht op gebied van beheer van afvalstoffen en meststoffen)

(2013/C 344/38)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Supreme Court

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Donal Brady

Verwerende partij: Environmental Protection Agency

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Supreme Court — Uitlegging van artikel 2, lid 1, sub b, van richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (PB L 194, blz. 39), zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 (PB L 78, blz. 32) — Begrip afvalstoffen — Door varkenshouder als meststof aan landbouwers geleverde varkensdrijfmest — Recht van een lidstaat om een persoonlijke aansprakelijkheid op te leggen aan de houder van dieren ingeval van niet-naleving, door de landbouwers die de drijfmest als meststof op hun gronden gebruiken, van het Unierecht inzake de controle van afvalstoffen

Dictum

- 1) Artikel 1, sub a, eerste alinea, van richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij beschikking 96/350/EG van de Commissie van 24 mei 1996, moet aldus worden uitgelegd dat drijfmest die wordt geproduceerd in een intensieve varkenshouderij en wordt opgeslagen in afwachting van de levering ervan aan landbouwers om door hen als meststof op hun gronden te worden gebruikt, geen „afvalstof” in de zin van deze bepaling, maar een bijproduct is indien de producent voornemens is deze drijfmest in een later stadium, in voor hem gunstige economische omstandigheden, op de markt te brengen, mits het hergebruik niet slechts mogelijk, maar zeker is, het geen voorafgaande bewerking vereist en het plaatsvindt als voortzetting van het productieproces. Het staat aan de nationale rechterlijke instanties om, rekening houdend met alle relevante omstandigheden van de hun voorgelegde situaties, na te gaan of aan deze criteria is voldaan.
- 2) Het recht van de Unie staat er niet aan in de weg dat de last om te bewijzen dat is voldaan aan de criteria op grond waarvan een stof zoals drijfmest die wordt geproduceerd, opgeslagen en overgedragen in omstandigheden als die van het hoofdgeding, kan worden aangemerkt als een bijproduct, op de producent van deze drijfmest rust, mits daarmee geen afbreuk wordt gedaan aan de doeltreffendheid van dat recht en met name van richtlijn 75/442, zoals gewijzigd bij beschikking 96/350, en de naleving wordt verzekerd van de uit dat recht voortvloeiende verplichtingen, in het bijzonder de verplichting om de bepalingen van deze richtlijn niet toe te passen op stoffen die op grond van voormelde criteria volgens de rechtspraak van het Hof moeten worden beschouwd als bijproducten waarop de richtlijn niet van toepassing is.
- 3) Artikel 2, lid 1, sub b-iii, van richtlijn 75/442, zoals gewijzigd bij beschikking 96/350, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen niet in het recht van een lidstaat is omgezet, er niet van kan worden uitgegaan dat dierlijke mest die op een varkenshouderij in deze lidstaat is geproduceerd, vanwege het bestaan van laatstgenoemde richtlijn „onder andere voorschriften valt” in de zin van deze bepaling.

4) Wanneer drijfmest die is geproduceerd door en in het bezit is van een varkenshouderij moet worden aangemerkt als „afvalstof” in de zin van artikel 1, sub a, eerste alinea, van richtlijn 75/442, zoals gewijzigd bij beschikking 96/350:

— moet artikel 8 van deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat die houder onder welke voorwaarden dan ook het recht krijgt, zich te ontdoen van deze afvalstof door deze over te dragen aan een landbouwer die deze als meststof op zijn grond gebruikt, wanneer blijkt dat deze landbouwer niet beschikt over de in artikel 10 van deze richtlijn bedoelde vergunning en dat hij evenmin is vrijgesteld van het vereiste om over een dergelijke vergunning te beschikken en is geregistreerd in overeenstemming met het bepaalde in artikel 11 van de richtlijn, en

— moeten de artikelen 8, 10 en 11 van deze richtlijn, in samenhang gelezen, aldus worden uitgelegd dat zij eraan in de weg staan dat aan de overdracht van deze afvalstof door die houder aan een landbouwer die haar als meststof op zijn grond gebruikt en beschikt over een in artikel 10 bedoelde vergunning dan wel is vrijgesteld van het vereiste om over een dergelijke vergunning te beschikken en is geregistreerd in overeenstemming met artikel 11, de voorwaarde wordt gesteld dat die houder aansprakelijk is voor de naleving door de andere landbouwer van de voorschriften die moeten worden toegepast bij de handelingen van nuttige toepassing die door deze landbouwer krachtens het Unierecht op het gebied van het beheer van afvalstoffen en meststoffen worden verricht.

(¹) PB C 151 van 26.5.2012.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 26 september 2013 — Franse Republiek/Europese Commissie

(Zaak C-115/12 P) (¹)

(Hogere voorziening — Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO) — Structurele bijstandsverlening van de Gemeenschap in de regio Martinique — Vermindering van financiële bijstand — Overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken — Overeenstemming van acties met bepalingen van de Unie — Coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken — Richtlijn 93/37/EEG — Artikel 2 — Begrip „rechtstreekse subsidie” — Begrip „inrichtingen voor sportbeoefening, recreatie en vrijetijdsbesteding”)

(2013/C 344/39)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Franse Republiek (vertegenwoordigers: E. Belliard en N. Rouam, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Dintilhac en A. Steiblytè, gemachtigden)

Voorwerp

Hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 16 december 2011, Frankrijk/Commissie (T-488/10), waarbij het Gerecht heeft verworpen het beroep

tot nietigverklaring van besluit C(2010) 5229 van de Commissie van 28 juli 2010 houdende intrekking van een deel van de steun van het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO) uit hoofde van het enkelvoudig programmeringsdocument van doelstelling 1 voor de structurele bijstandsverlening van de Gemeenschap in de regio Martinique, Frankrijk — Coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken — Begrip „rechtstreekse subsidie” — Begrip „inrichtingen voor sportbeoefening, recreatie en vrijetijdsbesteding” — Onjuiste rechtsopvattingen — Geen motivering

Dictum

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 138 van 12.5.2012.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 3 oktober 2013 — Bernhard Rintisch/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), Bariatix Europe Inc. SAS

(Zaak C-120/12 P) (¹)

(Hogere voorziening — Gemeenschapsmerk — Verordening (EG) nr. 40/94 — Artikel 74, lid 2 — Verordening (EG) nr. 2868/95 — Regel 50, lid 1, eerste en derde alinea — Oppositie door houder van ouder merk — Bestaan van merk — Bewijzen ter staving van oppositie na verstrijken van daartoe gestelde termijn overgelegd — Niet-inaanmerkingneming — Beoordelingsvrijheid van kamer van beroep — Andersluidende bepaling — Omstandigheden die in weg staan aan inaanmerkingneming van nieuwe of aanvullende bewijzen)

(2013/C 344/40)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Bernhard Rintisch (vertegenwoordiger: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (vertegenwoordiger: G. Schneider, gemachtigde), Bariatix Europe Inc. SAS

Voorwerp

Hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 16 december 2011, Rintisch/BHIM (T-62/09), waarbij het Gerecht heeft verworpen een beroep ingesteld door de houder van de nationale woord- en beeldmerken „PROTI”, „PROTIPOWER” en „PROTIPLUS” voor waren van de klassen 29 en 32, en van de nationale handelsnaam „PROTITOP” voor waren van de klassen 29, 30 en 32, en strekkende tot vernietiging van beslissing R 740/2008-4 van de vierde